

Arrest

nr. 312 239 van 2 september 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MANDELBLAT
A. Reyerslaan 41/8
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 6 september 2023 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juni 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat C. MANDELBLAT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienden op 2 augustus 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Eerste verzoekende partij werd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord 7 februari 2020 en tweede verzoekende partij op 5 november 2019 en 7 februari 2020.

1.2. Op 19 februari 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissingen tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat).

1.3. Op 3 augustus 2022 dienen verzoekende partijen een volgend verzoek om internationale bescherming in.

1.4. De commissaris-generaal verklaart deze volgende verzoeken op 22 augustus 2023 niet-ontvankelijk.

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van eerste verzoekende partij luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten, van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Mara, Aleppo. U bent gehuwd met A., A. (...). Sinds het begin van het conflict in Syrië vertrok u samen met uw gezin naar Algerije waar u gedurende vijf jaar verbleef. Daarna besloten jullie verder te gaan naar Spanje. In Spanje werden uw vingerafdrukken genomen toen u werd opgenomen in het ziekenhuis. Hieraan zou ook een internationaal verzoek om bescherming gekoppeld zijn geweest. U reisde vervolgens samen met uw gezin verder naar Duitsland waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. In Duitsland werd uw verzoek echter afgewezen. U reisde daarom verder naar België waar u, samen met uw gezin, op 2 augustus 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. Ter staving van uw verzoek legt u een medisch attest voor met betrekking tot de problematiek van uw zoon, de documenten die u in Duitsland verkreeg en een kopie van de eerste pagina van uw paspoort.

Op 20 februari 2020 werd er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat: Spanje) genomen. U ging tegen deze beslissing niet in beroep.

U verlaat België en reist naar Duitsland waar u eveneens een verzoek om internationale bescherming indient op 26 juni 2020. Duitsland stuurde u echter terug naar Spanje. U keerde met uw gezin terug naar Spanje. U bleef hier en na iets meer dan een half jaar keerde u terug naar België. Op 3 augustus 2022 dient u hier samen met uw gezin een tweede verzoek om internationale bescherming in. U verklaart niet naar Spanje terug te kunnen keren omdat u er geen rechten heeft, u er geen onderdak krijgt alsook geen medische hulp. U verklaart dat de Spaanse overheid uw kinderen of uw man van u zou willen afnemen. Ter staving van uw tweede verzoek legt u uw paspoort, foto's over uw verblijf in Spanje, een bewijs van uw blanco strafregister in Spanje, enkele medische documenten over uw zoon en een begeleidende brief van uw advocaat neer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw eerste verzoek om internationale bescherming werd afgesloten met een beslissing niet-ontvankelijk verzoek omdat u over de vluchtelingenstatus in Spanje beschikt sinds 15 maart 2017 en u niet aantoonde dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn. U toonde evenmin aan dat u Spanje heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en toonde geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aan. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Bij gevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U toont nog steeds niet aan dat de status die u verkreeg in Spanje niet langer actueel of toereikend zou zijn. U brengt geen nieuwe elementen naar voor die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten. Waar uit de elementen in uw verklaringen zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting (CGVS, p. 4, 7) voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel

dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie supra), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om (wat niet blijkt, zie supra), terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Op basis van uw verklaringen kan het CGVS vermoeden dat u er zelf aan de oorzaak van ligt dat u geen passende steun (meer) kreeg in Spanje. Zo blijkt dat u zelf vrijwillig de opvangmogelijkheid verlaten heeft om bij uw man in een kraakpand te gaan wonen (CGVS, p. 5, 6, 9). Uw man zou volgens u dan weer uit het opvangcentrum gezet zijn omdat hij geroepen zou hebben tegen de begeleiding (CGVS, p. 5, 9). Echter kan niet worden aangenomen dat men omwille hiervan iemand op straat zet. Waar u stelt dat uw rechten in de opvang niet gerespecteerd werden en u uw kinderen er geen eten mocht geven (CGVS, p. 6) berust dit op een louter blote bewering die u niet staft. Dat uw kinderen het Spaanse eten niet lusten (CGVS, p. 6) is jammer maar geen element om u internationale bescherming te verlenen in een ander land. Het is ook mogelijk dat een kind (of een volwassene) slecht reageert op voedsel (CGVS, p. 6, 9). Echter dit op zich toont niet aan dat uw rechten in Spanje geschonden zouden zijn. Dat het eten bedorven was is een blote bewering. De foto's die u hierover neerlegt kunnen dit niet aantonen. Dat de Spaanse overheid u van uw kinderen en/of uw man zou willen scheiden zonder enige reden kan evenmin gevolgd worden (CGVS, p. 8, 9). Spanje is een EU-lidstaat waarbij de rechtstaat gerespecteerd wordt en die verschillende internationale verdragen zoals het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en de Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind ondertekend en geratificeerd heeft. Het feit dat de Spaanse overheid u en uw kinderen bleef opvolgen nadat u het centrum verlaten had (CGVS, p. 7) wijst er op dat ze wel degelijke begaan zijn met het lot van uw kinderen en het Hoger belang van het kind hoog in het vaandel dragen. Dat ze uw kinderen van u zouden willen afnemen enkel en alleen omdat ze wenen kan niet gevolgd worden (CGVS, p. 8). Dat de Spaanse overheid zich met u bezighoudt blijkt eveneens uit de rechtszaak die werd gevoerd ten behoeve van u tegen uw echtgenoot omwille van vermeend huiselijk geweld (zie doc rechtszaak neergelegd door uw echtgenoot). Het feit dat er effectief een onderzoek en zitting plaats vond wijst geenszins om een onverschilligheid van de Spaanse overheid, net zoals het feit dat u een advocaat toegewezen kreeg (CGVS, p. 9). Dat deze rechtszaak in scène zou zijn gezet om u en uw man uit elkaar te halen zonder enige reden dan het feit dat hij geroepen heeft omwille van het slechte eten is een blote bewering (CGVS, p. 9). Een blote bewering die bovendien niet gevolgd kan worden. Het feit dat u in een apart opvangcentrum geplaatst werd dat vermoedelijk op basis van uw verklaringen instaat voor kwetsbare vrouwen (CGVS, p. 8) toont wederom aan dat de Spaanse overheid u niet aan uw lot overliet. Bovendien konden uw kinderen naar school gaan (CGVS, p. 10). Dit alles toont aan dat u zichzelf onttrokken heeft aan de steun die u kon krijgen van de Spaanse overheid.

Verder toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet (CGVS, p. 6, 7, 8) en eerder door uw eigen toedoen niet de nodige hulp heeft ontvangen, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen, alsook de aldaar geldende regelgeving dient te volgen.

Het Europees Hof van Justitie oordeelde immers dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92]. Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld

dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97]. Gezien bovenstaande vaststellingen lijkt dit niet bij u van toepassing. De foto's die u neerlegt om uw situatie aan te tonen kunnen evenmin als nieuwe elementen gezien worden. Deze foto's tonen uw gezin, het eten dat u kreeg, uw zoon die ziek is en uzelf die op straat verbleef. Echter blijkt uit deze foto's niet dat de Spaanse overheid moedwillig jullie rechten geschonden heeft. Hoewel u zich misschien niet kon vinden in de medische hulp die geboden werd blijkt wel dat er hulp geboden werd. Zo werd de ziekenwagen gebeld toen uw kinderen ziek waren (CGVS echtgenoot 12/1/2023, p. 7). Dat ze hen vervolgens niet hebben meegenomen naar het ziekenhuis wijst niet op een gebrek aan medische hulp. Uit de verklaringen van uw eerste verzoek blijkt dat uzelf ook de nodige medische verzorging kreeg in Spanje (CGVS 7/2/2020, p. 3). Dat men u en uw kinderen niet de nodige medische hulp wou bieden is dan ook een blote bewering. Het feit dat uw zoon in België werd geopereerd en in Spanje niet doet hier geen afbreuk aan (CGVS, p. 11). De medische documenten van uw zoon werpen hier geen ander licht op.

Voor zover u niet meer over de nodige documenten zou beschikken dient het volgende te worden opgemerkt. Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als u de nodige verblijfsdocumenten zou weggegooid hebben (CGVS, p. 5), niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Spanje, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897). Uit uw verklaringen blijkt immers dat ze u, bij uw terugkomst uit Duitsland in Spanje verblijfsdocumenten gegeven hebben (CGVS, p. 4, 5, 8).

Wat betreft de status of verblijfsregeling in hoofde van uw minderjarige kinderen A. en I. A. respectievelijk geboren Griz, Duitsland op (...)2018 en Brussel op (...)2019, in geval van terugkeer naar Spanje, moet worden benadrukt dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar hieruit volgt géénszins dat de gezinsleden van een persoon die internationale bescherming in een EU-lidstaat geniet, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus louter omdat zij familie van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde zijn. Dit betekent dat hoewel de lidstaten enerzijds weliswaar kunnen beslissen om gezinsleden eenzelfde internationale beschermingsstatus te verlenen, zij anderzijds enkel moeten waarborgen dat deze gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid, aanspraak kunnen maken op een aantal voordelen zoals het bekomen van een verblijfstitel of de toegang tot diverse basisvoorzieningen. Nog daar gelaten het gegeven dat deze rechten of voordelen die door de respectieve EU-lidstaten aan personen die er internationale bescherming genieten of aan hun gezinsleden worden toegekend, kunnen verschillen en zulks op zich geen vervolging uitmaakt in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient u zich met betrekking tot de mogelijkheden in hoofde van uw kind geboren in Duitsland en België dan ook te beroepen op de geëigende procedures die u naar Spaans recht ter beschikking staan, of eventuele kritieken die u hieromtrent hebt aldaar te doen gelden.

Wat de overige documenten betreft die u neerlegt ter ondersteuning van uw tweede verzoek om internationale bescherming dient nog te worden opgemerkt dat ook deze niet als nieuwe elementen die de

kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten kunnen gezien worden. Uw paspoort toont uw identiteit aan en deze wordt hier niet betwist. Het uittreksel dat u over een blanco strafregister beschikt in Spanje toont slechts aan dat u daar geen veroordelingen heeft opgelopen. Uit dit uittreksel blijkt geenszins dat uw status in Spanje niet langer actueel of ontoereikend zou zijn. Het begeleidend schrijven van uw advocaat bevat evenmin elementen die de kans aanzienlijk vergroten, zoals hierboven uiteengezet.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat (supra) waar hij/zij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of teruggrijping naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (zie supra) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

De bestreden beslissing genomen ten aanzien van tweede verzoekende partij luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten, een soenniet van Arabische origine te zijn en afkomstig te zijn uit Aleppo. U bent gehuwd met A., W. (CG: (...)). U woonde in Aleppo tot aan uw eerste vertrek uit Syrië in juli 2012 naar Algerije. U keerde echter terug naar Syrië om geopereerd te worden. U was namelijk voor uw vertrek naar Syrië gewond geraakt toen u door een sluipschutter werd beschoten en had reeds acht operaties achter de rug gehad. Omdat er nog twee operaties nodig waren en de kosten te hoog waren in Algerije, keerde u vanuit Algerije terug naar Syrië. Na een ruim drie maand in Syrië te hebben verbleven, ging u met uw familie naar Algerije, dit met behulp van uw paspoort. U verbleef vervolgens vijf jaar in Algerije alvorens u verder ging naar Spanje. In Spanje werden de vingerafdrukken van uw echtgenote genomen toen zij werd opgenomen in het ziekenhuis, hieraan zou ook een internationaal verzoek om bescherming gekoppeld zijn geweest. U reisde vervolgens samen met uw gezin verder naar Duitsland waar u een verzoek om internationale bescherming indiende. In Duitsland werd uw verzoek echter afgewezen. U reisde daarom verder naar België waar u, samen met uw gezin, op 2 augustus 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende. Ter staving van uw verzoek legt u een medisch attest voor met betrekking tot de problematiek van uw zoon, de documenten die u in Duitsland verkreeg en een kopie van de eerste pagina van uw paspoort.

Op 20 februari 2020 werd er door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat: Spanje) genomen. U ging tegen deze beslissing niet in beroep.

U verlaat België en reist naar Duitsland waar u eveneens een verzoek om internationale bescherming indient op 26 juni 2020. Duitsland stuurde u echter terug naar Spanje. U keerde met uw gezin terug naar Spanje. U bleef hier en na iets meer dan een half jaar keerde u terug naar België. Op 3 augustus 2022 dient u hier samen met uw gezin een tweede verzoek om internationale bescherming in. U stelt niet terug te kunnen keren naar Spanje omdat u er geen rechten heeft. U heeft geen onderdak en niemand wil u en uw kinderen een medische behandeling geven.

Ter staving van uw tweede verzoek legt u uw paspoort, het paspoort van uw echtgenote, de geboorteakte van uw zoon I., enkele documenten over een rechtszaak in Spanje, een bewijs van een leeg strafregister, medische documenten over uw zoon A., medische documenten van uzelf, een brief van uw advocaat en verschillende foto's uit Spanje neer.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerste verzoek om internationale

bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw eerste verzoek om internationale bescherming werd afgesloten met een beslissing niet-ontvankelijk verzoek omdat u over de vluchtelingenstatus in Spanje beschikt sinds 15 maart 2017 en u niet aantoonde dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn. U toonde evenmin aan dat u Spanje heeft verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en toonde geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aan. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. Bij gevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek en staat de beoordeling ervan vast, behouders voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

U toont nog steeds niet aan dat de status die u verkreeg in Spanje niet langer actueel of toereikend zou zijn. U brengt geen nieuwe elementen naar voor die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten. Waar uit de elementen in uw verklaringen zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting (CGVS, p. 4, 10) voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie supra), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om (wat niet blijkt, zie supra), terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Op basis van uw verklaringen kan het CGVS vermoeden dat u er zelf aan de oorzaak van ligt dat u geen passende steun (meer) kreeg in Spanje. Zo blijkt immers dat uw vrouw en kinderen in een opvangcentrum mochten verblijven maar dat u niet langer de toegang had tot de opvang (CGVS, p. 4, 5, 6). Naar eigen zeggen omdat u zich boos gemaakt had op de medewerkers daar over het eten (CGVS, p. 4) en hierover een klacht had ingediend (CGVS, p. 7). Dit is echter een blote bewering. Het CGVS kan moeilijk aannemen dat iemand die internationale bescherming geniet buiten gezet wordt uit het een opvangcentrum louter en alleen om dat deze persoon zijn stem verheft en klaagt over het eten. Zeker als zoals uit uw verklaringen blijkt u 2 dagen werd vastgehouden (CGVS, p. 7). Vervolgens zouden uw vrouw (en kinderen) vrijwillig de opvang verlaten hebben om bij u in een leegstaand, ongeschikt, pand te gaan wonen (CGVS, p. 6, 9). Uw bewering dat de Spaanse overheid u moedwillig valselijk beschuldigd zou hebben van mishandeling van uw vrouw kan evenmin aangenomen worden. Volgens uzelf komt dit opnieuw omdat u zich kwaad maakte over het eten (CGVS, p. 8). Opnieuw kan u hierin niet gevolgd worden. Hoewel uit de documenten die u hierover neerlegt blijkt dat u werd vrijgesproken, blijkt niet uit deze documenten dat u moedwillig valselijk werd beschuldigd. Spanje is een EU-lidstaat waardoor aangenomen wordt dat de rechtstaat gerespecteerd wordt. U had zelf enige tijd een advocaat ter uwer beschikking (CGVS, p. 6).

Verder toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet (CGVS, p. 5, 9, 10) en eerder door uw eigen toedoen niet de nodige hulp heeft ontvangen, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar

aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen, alsook de aldaar geldende regelgeving dient te volgen.

Het Europees Hof van Justitie oordeelde immers dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92]. Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigten van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigten [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97]. Gezien bovenstaande vaststellingen lijkt dit niet bij u van toepassing. De foto's die u neerlegt om uw situatie aan te tonen kunnen evenmin als nieuwe elementen gezien worden. Deze foto's tonen uw gezin, het eten dat u kreeg, uw zoon die ziek is en uzelf die op straat verbleef. Echter blijkt uit deze foto's niet dat de Spaanse overheid moedwillig jullie rechten geschonden heeft.

Voor zover u niet meer over de nodige documenten zou beschikken dient het volgende te worden opgemerkt. Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als u de nodige verblijfsdocumenten zou weggegooid of gescheurd hebben (CGVS, p. 6), niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Spanje, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897). Uit uw verklaringen blijkt immers dat ze u, uw vrouw en uw kinderen bij uw terugkomst uit Duitsland in Spanje verblijfsdocumenten gegeven hebben (CGVS, p. 4, 5, 9).

De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw medische problematiek en die van uw zoon, doet hieraan géén afbreuk, zoals reeds gemotiveerd bij uw 1ste verzoek, aangezien u evenmin aantoonde dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Met betrekking tot uw medische problematiek, waaromtrent u niet concreet aantoonde dat uw mogelijkheden of beperkingen om in dit verband uw rechten uit te oefenen anders zijn dan de mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de

eventuele beperkingen van het gezondheidsstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de geëigende procedure, zoals reeds gesteld in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Voor zover u stelt dat u en uw familieleden niet de nodige medische zorgen kregen (CGVS, p. 5, 7) dient te worden opgemerkt dat dit een louter blote beweging is die u op geen enkele manier staft. Reeds in het kader van uw eerste verzoek werd vastgesteld dat uw vrouw wel degelijk een medische behandeling kreeg in Spanje (CGVS 7/2/2020, p. 3). Dat u zelf vindt dat de geboden medische hulp niet afdoende was (CGVS, p. 7) verandert hier niks aan. Hoewel u zich misschien niet kon vinden in de medische hulp die geboden werd blijkt wel dat er hulp geboden werd. Zo werd de ziekenwagen gebeld toen uw kinderen ziek waren (CGVS, p. 7). dat ze hen vervolgens niet hebben meegenomen naar het ziekenhuis wijst niet op een gebrek aan medische hulp. De medische documenten die u neerlegt over jullie medische gezondheid veranderen hier niks aan.

Wat betreft de status of verblijfsregeling in hoofde van uw minderjarige kinderen A. en I. A. respectievelijk geboren Griz, Duitsland op (...)2018 en Brussel op (...)2019, in geval van terugkeer naar Spanje, moet worden benadrukt dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar hieruit volgt géénszins dat de gezinsleden van een persoon die internationale bescherming in een EU-lidstaat geniet, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus louter omdat zij familie van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde zijn. Dit betekent dat hoewel de lidstaten enerzijds weliswaar kunnen beslissen om gezinsleden eenzelfde internationale beschermingsstatus te verlenen, zij anderzijds enkel moeten waarborgen dat deze gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid, aanspraak kunnen maken op een aantal voordelen zoals het bekomen van een verblijfstitel of de toegang tot diverse basisvoorzieningen. Nog daar gelaten het gegeven dat deze rechten of voordelen die door de respectieve EU-lidstaten aan personen die er internationale bescherming genieten of aan hun gezinsleden worden toegekend, kunnen verschillen en zulks op zich geen vervolging uitmaakt in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient u zich met betrekking tot de mogelijkheden in hoofde van uw kind geboren in Duitsland en België dan ook te beroepen op de geëigende procedures die u naar Spaans recht ter beschikking staan, of eventuele kritieken die u hieromtrent hebt aldaar te doen gelden.

De overige documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw tweede verzoek om internationale bescherming kunnen evenmin als nieuw element die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten worden gezien. Het paspoort van u en uw vrouw toont jullie identiteit aan en deze werd reeds vastgesteld in het kader van jullie eerste verzoek. De geboorteakte van uw zoon I. toont aan dat hij geboren werd in Brussel maar toont niet aan dat hij bij een terugkeer naar Spanje geen aanspraak zou kunnen maken op bescherming. Het uittreksel dat u over een blanco strafregister beschikt in Spanje toont niet aan dat uw status in Spanje ontoereikend en niet langer actueel zou zijn. De ondersteunende brief van uw advocaat bevat evenmin elementen die de kans aanzienlijk vergroten, zoals hierboven uiteengezet wordt.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 1e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing. Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de staatssecretaris en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggrijping van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat (supra) waar hij/zij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of teruggrijping naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (zie supra) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoekende partijen voeren in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 57/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ook wordt in het verzoekschrift gewezen op artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Verzoekende partijen geven aan niet akkoord te gaan met de motieven in de bestreden beslissingen en trachten deze te weerleggen. Zo gaan zij nader in op hun door verwerende partij opgeworpen verantwoordelijkheid voor het gebrek aan steun in Spanje, stippen zij verder het gebrek aan verblijfsdocumenten aan en bekritisieren ten slotte verweerders beoordeling inzake artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn).

Verzoekende partijen concluderen dat de door hen ondervonden moeilijkheden door het CGVS niet worden betwist en beklemtonen dat hun toegang tot huisvesting, gezondheidszorg, sociale en financiële hulp werd ontzegd. Ze geven hierbij aan dat ze Spanje verlieten omdat ze daar geen medische hulp kregen en geen adequate opvangvoorzieningen genoten. Bovendien is er met betrekking tot de kinderen geen informatie bijgevoegd bij het administratief dossier over hun status in Spanje, aldus verzoekende partijen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoekende partijen brengen op 11 juli 2024 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waaraan volgende stukken worden toegevoegd:

- medisch rapport van 30 juli 2023 inzake het minderjarig kind A.A.;
- medisch attest van 8 februari 2024 inzake het minderjarig kind A. A. met een lijst van zijn behandelingen;
- medisch rapport van 7 februari 2024 inzake het minderjarig kind A. M.;
- medisch attest van 31 mei 2024 inzake het minderjarig kind A. M.;
- medisch rapport van 23 mei 2024 inzake het minderjarig kind A. A.;
- medisch attest van 31 mei 2024 inzake het minderjarig kind A. A.;
- medisch attest van 28 juni 2024 inzake het minderjarig kind A. A..

2.2.3. Verwerende partij brengt op 11 juli 2024 aan de Raad een aanvullende nota bij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet waarbij wordt gewezen op de *“Country Report: Spain, update 2023”* van 30 mei 2024.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Voorafgaand

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van een verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door een verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissingen op eenvoudige wijze in die beslissingen kunnen gelezen worden zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en zijn kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissingen aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

In zoverre de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat een bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.3. De bestreden beslissingen steunen op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er bijgevolg nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het begrip "*nieuwe elementen of feiten*", elementen of feiten omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorige beschermingsverzoek, alsook de elementen of feiten die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 44). Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, moet beperkt blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij een nieuw element of bevinding wordt voorgelegd dat/die van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het element of de bevinding waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.3.4. Onderzoek van de nieuwe elementen

2.3.4.1. Het eerste verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen werd niet-ontvankelijk verklaard op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet omdat zij in Spanje reeds over een internationale beschermingsstatus beschikken en zij niet aantoonen dat de bescherming die hen in deze lidstaat werd verleend niet actueel of ontoereikend zou zijn. Verzoekende partijen gingen niet in beroep tegen deze beslissingen.

In het kader van hun huidige (volgende) verzoeken om internationale bescherming volharden verzoekende partijen in hun reeds eerder afgelegde verklaringen in het kader van hun eerste beschermingsverzoeken. Zij stellen niet te willen terugkeren naar Spanje alwaar ze een slechte behandeling vrezden en stippen het gebrek aan rechten aan waaronder onderdak, gepaste voeding en medische zorgen.

Ter staving van hun huidige (tweede) verzoeken legden verzoekende partijen volgende documenten neer op het CGVS: hun paspoorten, foto's over hun verblijf in Spanje, een bewijs van hun blanco strafregister in Spanje, enkele medische documenten over hun zoon A. A. en een begeleidende brief van hun advocaat van 8 december 2022.

Middels hun aanvullende nota van 11 juli 2024 hebben verzoekende partijen nog volgende stukken bijgebracht: medisch rapport van 30 juli 2023 inzake het minderjarig kind A.A.; medisch attest van 8 februari

2024 inzake het minderjarig kind A. A. met een lijst van zijn behandelingen; medisch rapport van 7 februari 2024 inzake het minderjarig kind A. M.; medisch attest van 31 mei 2024 inzake het minderjarig kind A. M.; medisch rapport van 23 mei 2024 inzake het minderjarig kind A. A.; medisch attest van 31 mei 2024 inzake het minderjarig kind A. A. en een medisch attest van 28 juni 2024 inzake het minderjarig kind A. A..

De vraag rijst of verzoekende partijen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat de niet-ontvankelijkheid van het vorige verzoek niet relevant is geworden voor het volgende verzoek (EASO, *“Practical Guide on Subsequent Applications”*, EASO Practical Guide Series, december 2021, p. 39).

2.3.4.2. De Raad herinnert eraan dat verzoekende partijen reeds een internationale beschermingsstatus hebben verkregen in Spanje en dat in casu wordt vermoed dat zij geen nood hebben aan internationale bescherming in België, precies omdat zij reeds internationale bescherming genieten in een ander land.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel vereist immers dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Spanje en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt.

Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90 e.v).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Waar een vorig verzoek werd afgewezen omdat een andere lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus heeft verleend, moeten de nieuwe elementen of feiten, gelet op wat voorafgaat, aldus verband houden met de situatie van de verzoeker in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend en die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen.

Voorbeelden van dergelijke nieuwe elementen zijn situaties waar de lidstaat bijvoorbeeld de internationale bescherming heeft ingetrokken, beëindigd of geweigerd te verlengen bij een definitieve beslissing, of waar de verzoeker wordt geconfronteerd met moeilijke persoonlijke omstandigheden die zijn te wijten aan zijn bijzondere kwetsbaarheid en/of de ontoereikende levensomstandigheden van de begunstigten van internationale bescherming die neerkomen op een onmenselijke of vernederende behandeling (EASO, *“Practical Guide on Subsequent Applications”*, EASO Practical Guide Series, december 2021, p. 39).

2.3.4.3. Uit de door verzoekende partijen aangehaalde en geciteerde algemene landeninformatie kan niet blijken dat er heden in Spanje sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen waardoor zij in geval van terugkeer naar dat land in een situatie zullen terechtkomen die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. De aangebrachte landeninformatie laat niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Spanje voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a

priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekende partijen.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partijen hun verzoek te beoordelen. Het komt daarbij verzoekende partijen toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken ter weerlegging van het vermoeden dat zij bij terugkeer naar Spanje niet zullen terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, gelet op de beschermingsstatus die hen aldaar werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien.

Verzoekende partijen slagen er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen.

Zij bekritisseren de appreciatie van verwerende partij doch kunnen met hun betoog geen ander licht werpen op hetgeen in de bestreden beslissingen concreet met betrekking tot hun persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Spanje wordt vastgesteld.

Door louter te volharden in hun eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengen verzoekende partijen geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die de bevindingen van de commissaris-generaal kunnen ontkrachten.

2.3.4.4. Zo motiveert de commissaris-generaal terdege:

Inzake eerste verzoekende partij:

“U toont nog steeds niet aan dat de status die u verkreeg in Spanje niet langer actueel of toereikend zou zijn. U brengt geen nieuwe elementen naar voor die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten. Waar uit de elementen in uw verklaringen zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting (CGVS, p. 4, 7) voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie supra), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om (wat niet blijkt, zie supra), terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Op basis van uw verklaringen kan het CGVS vermoeden dat u er zelf aan de oorzaak van ligt dat u geen passende steun (meer) kreeg in Spanje. Zo blijkt dat u zelf vrijwillig de opvangmogelijkheid verlaten heeft om bij uw man in een kraakpand te gaan wonen (CGVS, p. 5, 6, 9). Uw man zou volgens u dan weer uit het opvangcentrum gezet zijn omdat hij geroepen zou hebben tegen de begeleiding (CGVS, p. 5, 9). Echter kan niet worden aangenomen dat men omwille hiervan iemand op straat zet. Waar u stelt dat uw rechten in de opvang niet gerespecteerd werden en u uw kinderen er geen eten mocht geven (CGVS, p. 6) berust dit op een louter blote bewering die u niet staft. Dat uw kinderen het Spaanse eten niet lusten (CGVS, p. 6) is jammer maar geen element om u internationale bescherming te verlenen in een ander land. Het is ook mogelijk dat een kind (of een volwassene) slecht reageert op voedsel (CGVS, p. 6, 9). Echter dit op zich toont niet aan dat uw rechten in Spanje geschonden zouden zijn. Dat het eten bedorven was is een blote bewering. De foto's die u hierover neerlegt kunnen dit niet aantonen. Dat de Spaanse overheid u van uw kinderen en/of uw man zou willen scheiden zonder enige reden kan evenmin gevolgd worden (CGVS, p. 8, 9). Spanje is een EU-lidstaat waarbij de rechtstaat gerespecteerd wordt en die verschillende internationale verdragen zoals het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en de Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind ondertekend en geratificeerd heeft. Het feit dat de Spaanse overheid u en uw kinderen bleef opvolgen nadat u het centrum verlaten had (CGVS, p. 7) wijst er op dat ze wel degelijke begaan zijn met het lot van uw kinderen en het Hoger belang van het kind hoog in het vaandel dragen. Dat ze uw kinderen van u zouden willen afnemen enkel en alleen omdat ze wenen kan niet gevolgd worden (CGVS, p. 8). Dat de Spaanse overheid zich met u bezighoudt blijkt eveneens uit de rechtszaak die werd gevoerd ten behoeve van u tegen uw echtgenoot omwille van vermeend huiselijk geweld (zie doc rechtszaak neergelegd door uw echtgenoot). Het feit dat er effectief een onderzoek en zitting plaats vond wijst geenszins om een onverschilligheid van de Spaanse overheid, net zoals het feit dat u een advocaat toegewezen kreeg (CGVS, p. 9). Dat deze rechtszaak in scène zou zijn gezet om u en uw man uit elkaar te halen zonder enige reden dan het feit dat hij geroepen heeft omwille van het slechte eten is een blote bewering (CGVS, p. 9). Een blote bewering die bovendien niet gevolgd kan worden. Het feit dat u in een apart opvangcentrum geplaatst werd dat vermoedelijk op basis van

uw verklaringen instaat voor kwetsbare vrouwen (CGVS, p. 8) toont wederom aan dat de Spaanse overheid u niet aan uw lot overliet. Bovendien konden uw kinderen naar school gaan (CGVS, p. 10). Dit alles toont aan dat u zichzelf onttrokken heeft aan de steun die u kon krijgen van de Spaanse overheid.

Verder toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet (CGVS, p. 6, 7, 8) en eerder door uw eigen toedoen niet de nodige hulp heeft ontvangen, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen, alsook de aldaar geldende regelgeving dient te volgen."

En inzake tweede verzoekende partij:

"U toont nog steeds niet aan dat de status die u verkreeg in Spanje niet langer actueel of toereikend zou zijn. U brengt geen nieuwe elementen naar voor die de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroten. Waar uit de elementen in uw verklaringen zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, gezondheidszorg, onderwijs en huisvesting (CGVS, p. 4, 10) voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie. Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie supra), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om (wat niet blijkt, zie supra), terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Op basis van uw verklaringen kan het CGVS vermoeden dat u er zelf aan de oorzaak van ligt dat u geen passende steun (meer) kreeg in Spanje. Zo blijkt immers dat uw vrouw en kinderen in een opvangcentrum mochten verblijven maar dat u niet langer de toegang had tot de opvang (CGVS, p. 4, 5, 6). Naar eigen zeggen omdat u zich boos gemaakt had op de medewerkers daar over het eten (CGVS, p. 4) en hierover een klacht had ingediend (CGVS, p. 7). Dit is echter een blote bewering. Het CGVS kan moeilijk aannemen dat iemand die internationale bescherming geniet buiten gezet wordt uit het een opvangcentrum louter en alleen om dat deze persoon zijn stem verheft en klaagt over het eten. Zeker als zoals uit uw verklaringen blijkt u 2 dagen werd vastgehouden (CGVS, p. 7). Vervolgens zouden uw vrouw (en kinderen) vrijwillig de opvang verlaten hebben om bij u in een leegstaand, ongeschikt, pand te gaan wonen (CGVS, p. 6, 9). Uw bewering dat de Spaanse overheid u moedwillig valselijk beschuldigd zou hebben van mishandeling van uw vrouw kan evenmin aangenomen worden. Volgens uzelf komt dit opnieuw omdat u zich kwaad maakte over het eten (CGVS, p. 8). Opnieuw kan u hierin niet gevolgd worden. Hoewel uit de documenten die u hierover neerlegt blijkt dat u werd vrijgesproken, blijkt niet uit deze documenten dat u moedwillig valselijk werd beschuldigd. Spanje is een EU-lidstaat waardoor aangenomen wordt dat de rechtstaat gerespecteerd wordt. U had zelf enige tijd een advocaat ter uwer beschikking (CGVS, p. 6).

Verder toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet (CGVS, p. 5, 9, 10) en eerder door uw eigen toedoen niet de nodige hulp heeft ontvangen, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Spanje geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen, alsook de aldaar geldende regelgeving dient te volgen."

Door te volharden in hun verklaringen bij de DVZ en op het CGVS waarmee verwerende partij reeds rekening heeft gehouden en hun blote beweringen te herhalen dat zij ondanks hun zoektocht naar hulp bij Caritas, Samu Social, de kerk geen medische of financiële hulp konden krijgen, kunnen verzoekende partijen geen afbreuk doen aan voorgaande concrete, omstandige bevindingen die steun vinden in de stukken van het dossier, te meer uit de verklaringen van verzoekende partijen blijkt dat eerste verzoekende partij en de kinderen enkele maanden in een opvangcentrum konden verblijven waarbij zij ook na hun vertrek werden opgevolgd en de kinderen overigens ook naar school konden gaan en ook toegang hadden tot medische hulp (persoonlijk onderhoud eerste verzoekende partij, p. 5-7; persoonlijk onderhoud tweede verzoekende partij, p. 4-7).

Hierbij wordt aangestipt dat ook in het kader van hun eerste beschermingsverzoeken reeds werd vastgesteld dat verzoekende partijen toegang hadden tot medische zorgen.

De Raad wijst er voorts op dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen

blijken niet afdoende uit de verklaringen en gedragingen van verzoekende partijen, zoals ook de commissaris-generaal pertinent vaststelt.

Daarnaast stipt de Raad aan dat het feit dat er een einde wordt gesteld aan de materiële opvang voor begunstigden van internationale bescherming - dit in casu volgens verzoekende partijen na zes maanden nadat eerste verzoekende partij en de kinderen in een opvangcentrum konden verblijven - moet in samenhang worden bekeken met het feit dat nadat de beschermingsstatus wordt toegekend, de begunstigden zelf in hun onderhoud moeten voorzien. In het kader van huisvesting en tewerkstelling kan worden verwacht van een verzoeker, die er internationale bescherming heeft verkregen, om de nodige procedures te doorlopen en geduld uit te oefenen vooraleer hij daaromtrent conclusies trekt. Verzoekende partijen maken met hun ongestaafde beweringen niet aannemelijk dat zij niet in de mogelijkheid waren om onder meer huisvesting, medische zorgen of tewerkstelling te kunnen krijgen in Spanje waarbij de geactualiseerde landeninformatie zoals bijgebracht door verwerende partij middels diens aanvullende nota van 11 juli 2024 overigens in rekening wordt gebracht.

Het komt in dit verband verzoekende partijen toe om de middelen die het recht en hun status in Spanje hiertoe bieden terdege te gebruiken, hetgeen zij evenwel niet aantonen. Zij tonen niet aan deze afdoende te hebben benut, laat staan uitgeput. Mede gelet op voormelde geactualiseerde landeninformatie maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat zij bij terugkeer verhinderd zouden zijn hun rechten te doen gelden, verbonden aan hun status toegekend in Spanje.

In de bestreden beslissing ten aanzien van eerste verzoekende partij wordt verder ook met reden overwogen dat:

“Het Europees Hof van Justitie oordeelde immers dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een “bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid” moet worden bereikt, wat slechts het geval is “wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid” [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92]. Situaties die géén “zeer verregaande materiële deprivatie” teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie niét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97]. Gezien bovenstaande vaststellingen lijkt dit niet bij u van toepassing. De foto's die u neerlegt om uw situatie aan te tonen kunnen evenmin als nieuwe elementen gezien worden. Deze foto's tonen uw gezin, het eten dat u kreeg, uw zoon die ziek is en uzelf die op straat verbleef. Echter blijkt uit deze foto's niet dat de Spaanse overheid moedwillig jullie rechten geschonden heeft.”

En in de bestreden beslissing ten aanzien van tweede verzoekende partij:

“De vaststelling dat er in uw hoofde mogelijke indicaties van een verhoogde kwetsbaarheid zijn, omwille van uw medische problematiek en die van uw zoon, doet hieraan géén afbreuk, zoals reeds gemotiveerd bij uw 1ste verzoek, aangezien u evenmin aantoont dat uw bijzondere kwetsbaarheid het u dermate moeilijk maakt om zich staande te houden en zelfstandig uw rechten uit te oefenen dat er een ernstig risico is dat u zou terechtkomen in leefomstandigheden die in strijd zijn met de artikelen 3 van het EVRM en 4 van het EU Handvest (Ibid., Ibrahim e.a., randnummer 93 en Jawo, randnummer 95). Met betrekking tot uw medische problematiek, waaromtrent u niet concreet aantoont dat uw mogelijkheden of beperkingen waarmee ook de onderdanen van deze lidstaat geconfronteerd kunnen worden, moet worden opgemerkt dat dergelijke problematiek volgt uit de eventuele beperkingen van het gezondheidstelsel in deze lidstaat op zich. Als dusdanig behoort dit aspect echter niet tot de bevoegdheden van het Commissariaat-generaal en dient u zich te beroepen op de

geëigende procedure, zoals reeds gesteld in het kader van uw eerste verzoek om internationale bescherming. Voor zover u stelt dat u en uw familieleden niet de nodige medische zorgen kregen (CGVS, p. 5, 7) dient te worden opgemerkt dat dit een louter blote bewering is die u op geen enkele manier staft. Reeds in het kader van uw eerste verzoek werd vastgesteld dat uw vrouw wel degelijk een medische behandeling kreeg in Spanje (CGVS 7/2/2020, p. 3). Dat u zelf vindt dat de geboden medische hulp niet afdoende was (CGVS, p. 7) verandert hier niks aan. Hoewel u zich misschien niet kon vinden in de medische hulp die geboden werd blijkt wel dat er hulp geboden werd. Zo werd de ziekenwagen gebeld toen uw kinderen ziek waren (CGVS, p. 7). dat ze hen vervolgens niet hebben meegenomen naar het ziekenhuis wijst niet op een gebrek aan medische hulp. De medische documenten die u neerlegt over jullie medische gezondheid veranderen hier niks aan."

Verzoekende partijen brengen geen valabele elementen bij die voorgaande pertinente overwegingen kunnen ombuigen.

Verzoekende partijen benadrukken de neergelegde foto's aangaande hun verblijfstoestand in een geïmproviseerd kamp en de omstandigheden van hun verblijf in het opvangcentrum, doch de Raad treedt het CGVS bij in diens oordeel dat uit deze foto's niet blijkt dat de Spaanse overheid moedwillig hun rechten geschonden heeft.

Met betrekking tot medische problemen van tweede verzoekende partij en van de minderjarige kinderen zoals reeds aangehaald op het CGVS en middels de aanvullende nota van verzoekende partijen verder gestaafd, stelt de Raad nog vast dat verzoekende partijen met hun louter blote beweringen niet in concreto aantonen dat zij in Spanje, mogelijks met de hulp van de Spaanse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zouden hebben tot of zouden kunnen genieten van de nodige sociale bijstand en gezondheidszorg, te meer verwerende partij correct opmerkt dat zij reeds in het verleden wel medische hulp werden geboden. Bovendien tonen verzoekende partijen niet aan dat zij in dit het kader hun rechten in Spanje niet zouden kunnen afdwingen aan de hand van de mogelijkheden die de vigerende Spaanse wetgeving en Europese regelgeving hun daartoe bieden daar zij niet aantonen over een bijzondere kwetsbaarheid te beschikken die hun zou verhinderen hun rechten te doen gelden verbonden aan hun status toegekend in Spanje.

In acht genomen wat voorafgaat en gelet op de beschikbare actuele landeninformatie (*Country Report: Spain, update 2023*) van 30 mei 2024) tonen verzoekende partijen hoe dan ook niet concreet aan en maken niet aannemelijk dat zij in Spanje, dit mogelijks met de hulp van de Spaanse autoriteiten of hulporganisaties, geen toegang zouden hebben tot of zouden kunnen genieten van de nodige sociale bijstand, huisvesting en gezondheidszorg noch tonen zij afdoende en objectief aan welke ernstige stappen zij hiertoe ondernomen hebben.

De verwijzing in het verzoekschrift naar algemene landeninformatie uit 2022-2023 omtrent de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigden van internationale bescherming alsook asielzoekers in Spanje, volstaat niet om zonder meer aan te tonen dat verzoekende partijen als begunstigden van internationale bescherming actueel in Spanje buiten hun wil en persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerden dan wel bij een terugkeer dreigen terecht te komen. Dit dient in concreto te worden aangetoond, waar verzoekende partijen aldus gelet op voorgaande bevindingen in gebreke blijven.

Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat, ook al kan worden aangenomen dat hun situatie door onzekerheid of een verslechtering van hun levensomstandigheden gekenmerkt wordt, zij bij een terugkeer naar Spanje in een situatie terechtkomen die zo ernstig is dat hun toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Zij tonen niet aan dat zij bij een terugkeer naar Spanje persoonlijk in een situatie zouden belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM (of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU).

2.3.4.5. Waar verzoekende partijen nog aanvoeren dat zij niet in het bezit zijn van hun verblijfsdocumenten en twijfels uiten omtrent de mogelijkheid tot verlenging van hun Spaanse documenten daar het administratief dossier hierover geen informatie bevat, gaan zij volledig voorbij aan volgende terechte motieven in de bestreden beslissingen:

"Voor zover u niet meer over de nodige documenten zou beschikken dient het volgende te worden opgemerkt. Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale

beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als u de nodige verblijfsdocumenten zou weggegooid hebben (CGVS, p. 5), niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Spanje, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897). Uit uw verklaringen blijkt immers dat ze u, bij uw terugkomst uit Duitsland in Spanje verblijfsdocumenten gegeven hebben (CGVS, p. 4, 5, 8)."

En inzake tweede verzoekende partij:

"Voor zover u niet meer over de nodige documenten zou beschikken dient het volgende te worden opgemerkt. Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als u de nodige verblijfsdocumenten zou weggegooid of gescheurd hebben (CGVS, p. 6), niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Spanje, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897). Uit uw verklaringen blijkt immers dat ze u, uw vrouw en uw kinderen bij uw terugkomst uit Duitsland in Spanje verblijfsdocumenten gegeven hebben (CGVS, p. 4, 5, 9)."

De Raad benadrukt hierbij vooreerst dat verzoekende partijen internationale bescherming werden toegekend in Spanje op 15 maart 2017 en uit hun verklaringen blijkt dat zij bij terugkomst uit Duitsland in Spanje verblijfsdocumenten werden gegeven (persoonlijk onderhoud tweede verzoekende partij, p. 4, 5, 9; persoonlijk onderhoud eerste verzoekende partij, p. 4-5). Verzoekende partijen stellen in hun verzoekschrift dat zij hun verblijfsdocumenten zijn kwijtgeraakt doch leggen geen attest van verlies voor zodat hieraan niet zonder meer geloof aan kan worden gehecht, te meer tegenstrijdig werd verklaard dat zij deze documenten zelf hebben vernietigd (Verzoekschrift, p. 6; persoonlijk onderhoud tweede verzoekende partij, p.6; persoonlijk onderhoud eerste verzoekende partij, p. 5).

De Raad stipt hoe dan ook aan dat er een onderscheid moet worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. Dit onderscheid vindt weerklank in het vigerende EU-acquis, waar de Kwalificatierichtlijn in de artikelen 13 en 18 alludeert op het verlenen van de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus en in artikel 24 de modaliteiten van de respectieve verblijfstitels regelt. Waar de verblijfstitels blijkens deze richtlijn in wezen beperkt zijn in de tijd en verlengbaar (zoals overigens ook in België), is zulks in beginsel niet het geval wat betreft de verleende beschermingsstatus die onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief opgesomde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van voormelde richtlijn). Verzoekende partijen brengen geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die wijzen op een intrekking of opheffing van de hen verleende status, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Uit het enkele feit dat zij Spanje hebben verlaten, kan niet worden afgeleid dat verzoekende partijen er niet langer over internationale bescherming beschikken. Aangezien, gelet op het bovenstaande, met reden aangenomen kan worden dat de internationale beschermingsstatus in Spanje nog steeds geldig is, wijst niets er daarenboven op dat verzoekende partijen niet zouden kunnen terugkeren naar Spanje en dat zij er de hen verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zouden (kunnen) genieten. Het komt te dezen aan verzoekende partijen toe om, gelet op het gegeven dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij actueel nog steeds internationale bescherming genieten in Spanje, op concrete wijze aan te tonen dat het verkrijgen van geldige verblijfsdocumenten, desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten,

niet langer tot de mogelijkheden behoort. Verzoekende partijen laten evenwel na dergelijk bewijs te leveren. Zij brengen geen op hun persoonlijke situatie toegespitste concrete en dienstige elementen aan waaruit blijkt dat zij, ook bij het verstrijken van de geldigheid ervan, hun Spaanse verblijfsdocumenten, en/of andere aan de internationale beschermingsstatus verbonden documenten, niet zouden kunnen bekomen en desgevallend zouden kunnen verlengen of vernieuwen. Indien verzoekende partijen hun verblijfsdocumenten werkelijk zouden zijn kwijtgeraakt of zelf vernietigd hebben, tonen zij niet aan dat zij er geen duplicaat van kunnen verkrijgen, noch blijkt dit uit de beschikbare landeninformatie.

Gelet op het voorgaande kunnen verzoekende partijen niet dienstig voorhouden als zou het aan de commissaris-generaal toekomen om nader aan te tonen welke stappen zij moeten ondernemen om bij terugkeer naar Spanje documenten te bekomen.

De verwijzing naar het arrest nr. 272 124 van 29 april 2022 geveld door de Raad kan geen afbreuk doen aan het voorgaande. Zo dient beklemtoond te worden dat rechterlijke beslissingen volgens de continentale rechtstraditie geen precedentwerking hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien tonen verzoekende partijen gelet op bovenstaande vaststellingen niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voormeld arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. De Raad stipt aan dat de appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in Spanje gebeurt in het kader van een individuele beoordeling van die zaak die voorligt in elk stadium van de asielprocedure waarbij feiten en elementen eigen aan elk concreet beschermingsverzoek bepalend zijn.

2.3.4.6. Met betrekking tot het betoog van verzoekende partijen aangaande hun kinderen die geen internationale bescherming (zouden) genieten in Spanje waardoor hun vrees diende beoordeeld te worden ten aanzien van Syrië, kan gewezen worden op volgende pertinente bevindingen in de bestreden beslissingen:

“Wat betreft de status of verblijfsregeling in hoofde van uw minderjarige kinderen A. en I. A. respectievelijk geboren Griz, Duitsland op (...)2018 en Brussel op (...)2019, in geval van terugkeer naar Spanje, moet worden benadrukt dat artikel 23 van de richtlijn 2011/95/EU inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking), stelt dat de lidstaten ervoor zorgen dat het gezin in stand kan gehouden worden, maar hieruit volgt géénszins dat de gezinsleden van een persoon die internationale bescherming in een EU-lidstaat geniet, eveneens recht hebben op deze beschermingsstatus louter omdat zij familie van de betrokken vluchteling of subsidiair beschermde zijn. Dit betekent dat hoewel de lidstaten enerzijds weliswaar kunnen beslissen om gezinsleden eenzelfde internationale beschermingsstatus te verlenen, zij anderzijds enkel moeten waarborgen dat deze gezinsleden, die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid, aanspraak kunnen maken op een aantal voordelen zoals het bekomen van een verblijfstitel of de toegang tot diverse basisvoorzieningen. Nog daar gelaten het gegeven dat deze rechten of voordelen die door de respectieve EU-lidstaten aan personen die er internationale bescherming genieten of aan hun gezinsleden worden toegekend, kunnen verschillen en zulks op zich geen vervolging uitmaakt in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, dient u zich met betrekking tot de mogelijkheden in hoofde van uw kind geboren in Duitsland en België dan ook te beroepen op de geëigende procedures die u naar Spaans recht ter beschikking staan, of eventuele kritieken die u hieromtrent hebt aldaar te doen gelden.”

Verzoekende partijen slagen er niet in voorgaande motieven te ontkrachten.

De Raad stipt hierbij aan dat de kinderen van verzoekende partijen blijkens hun verklaringen bij terugkomst uit Duitsland in Spanje verblijfsdocumenten hebben gekregen (persoonlijk onderhoud tweede verzoekende partij, p. 4, 5, 9; persoonlijk onderhoud eerste verzoekende partij, p. 4-5).

Het komt te dezen aan verzoekende partijen toe om, gelet op het gegeven dat redelijkerwijze kan aangenomen worden dat zij actueel nog steeds internationale bescherming in Spanje genieten, op concrete wijze aan te tonen dat het voor hun minderjarige kinderen die hen vergezellen en die in België geen eigen beschermingsverzoek hebben ingediend, het verkrijgen van internationale bescherming - desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten - niet tot de mogelijkheden behoort. Verzoekende partijen blijven hiertoe in gebreke.

2.3.4.7. De Raad meent tot slot dat de door verzoekende partijen overige op het CGVS neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan voorgaande motieven omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd.

2.3.4.8. Verzoekende partijen kunnen, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in hun hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zullen komen. Zij maken niet in

concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Spanje in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Spanje hebben verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partijen verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het Spaanse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partijen tonen niet aan dat zij bij een terugkeer naar Spanje in een situatie terechtkomen die zo ernstig is dat hun toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Verzoekende partijen maken zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat hun situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die hen in Spanje werd verleend, kunnen stellen. Derhalve brengen verzoekende partijen geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Spanje.

2.3.5. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoekende partijen zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komen.

2.3.6. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen ten aanzien van verzoekende partijen terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van hun volgende verzoeken om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.3.7. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoekende partijen niet-ontvankelijk blijkt omdat er geen nieuwe elementen voorliggen waaruit blijkt dat zij zich (redelijkerwijs) niet meer kunnen beroepen op hun beschermingsstatus in Spanje, kan de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet alsook van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partijen niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.9. Waar wordt gewezen op artikel 3 van het EVRM, moet beklemtoond worden dat de bevoegdheid in deze beperkt is tot het onderzoek naar de aanwezigheid van nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, die de kans aanzienlijk vergroten dat verzoekende partijen voor internationale bescherming in aanmerking komen. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen bij de DVZ en op het CGVS de kans kregen om hun verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van hun huidige (eerst volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stipt nog aan dat verzoekende partijen zich tijdens hun persoonlijke onderhoud op het CGVS hebben laten bijstaan door een advocaat. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van de administratieve dossiers en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekende partijen in het kader van hun volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maakt dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komen. De commissaris-generaal heeft het (eerst volgend) verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.11. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekende partijen hebben evenmin aangetoond dat er een

substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend vierentwintig door:

H. CALIKOGLU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU